

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA
IZGONIRII LUI ADAM DIN RAI
(a Lăsatului sec de brânză)

SF. IER. PORFIRIE,
EPISCOPUL GAZEI; SF. MC. FOTINI
SAMARINEANCA

Adevărate comori ale sufletului
IERTAREA ȘI POSTUL

Textul
evangelic

care s-a citit astăzi (Matei 6, 14-21),
în Duminica lăsatului sec de brânză (a Izgonirii
lui Adam din Rai), face parte din Predica de pe
munte a Domnului nostru Iisus Hristos
și este o continuare a rugăciunii Tatăl nostru.
După ce Mântuitorul le-a vorbit Apostolilor
despre milostenie (Matei 6, 1-4) și rugăciune
(Matei 6, 5-13), în același context El le-a vorbit
despre iertare și post ca adevărate comori
ale sufletului, remedii foarte importante
pentru curățirea și tămăduirea omului.

Omul care are bun simț și cum-
pătate în relație cu sine însuși, cu
semenii și cu Dumnezeu, fiind,
în același timp, smerit, iertător, iubitor,
rugător și postitor, poate sensibiliza pe
Dumnezeu și poate câștiga iertarea și
bunăvoința Sa, traduse prin Împărăția lui
Dumnezeu. Iertarea de la Dumnezeu însă
este dependentă și direct proporțională cu
iertarea pe care o acordăm noi semenilor
noștri (Matei 6, 14-15). Deci, iertarea
păcatelor fiecăruia dintre noi depinde ex-
clusiv de capacitatea noastră de a-i ierta pe
cei ce ne-au greșit. Despre aceasta Mân-
tuitorul spune: „Iertați orice aveți împotriva
cuiva, ca și Tatăl vostru Cel din ceruri să vă
ierte vouă păcatele voastre” (Marcu 11, 25);
„Căci cu judecata cu care judecați veți fi
judecați și cu măsura cu care măsurați vi se
va măsura” (Matei 7, 2).

Tot în pericopa evanghelică din această
duminică vedem că, după ce le-a vorbit
Apostolilor despre iertare, Domnul Hristos
a abordat și problema postului: „Când
postiți, nu fiți triști ca fățarnicii; că ei își
smolesc fețele ca să arate oamenilor că
postesc. Adevărat grăiesc vouă: și-au luat
plata lor” (Matei 6, 16). Mântuitorul Se
manifestă critic și condamnă felul su-
perficial și formal în care fariseii, care se
pretindeau exponenții și modelele religioase

ale societății ebraice, practicau rugăciunea,
milostenia sau postul. El ia atitudine față
de această denaturare a postului de către
farisei, care era ținut din dorința de a se
arăta oamenilor cât de postitori sunt,
reducând totul la o simplă formalitate sau o
paradă de etalare în public a acestui act
religios. Postul nu trebuie să fie un act de
paradă, un gest de fariseism sau o simplă
dietă alimentară, lipsite de orice valoare,
așa cum remarca și Sfântul mitropolit
Antim Ivireanul, în lucrarea sa Didahii:
„Ce folos a fi galben și ofilit de post, iar de
pizmă și de urăciune a fi aprins? Ce folos a
nu bea vin și a fi beat de vinul mâniei? Ce
folos a nu mânca carne și cu hulele a rupe
carnea fraților noștri?”

Cuvintele lui Iisus se dovedesc, din nou,
o cruciadă neînduplecată contra ipocriziei
religioase a fariseilor și cărturarilor. Re-
pulsia Lui față de această detestabilă în-
sușire a fost, într-adevăr, una majoră. Prin
urmare, avertismentul este clar: să nu
înveșmântăm postirea noastră cu atitudini
și gesturi nepotrivite, superficiale și in-
autentice. Dacă ne gândim mai bine, sfatul
Mântuitorului Hristos privește acea latură
a postului nostru, lăsată de multe ori în
plan secund: schimbarea interioară prin
gânduri și fapte bune. În fond, a posti
creștinește înseamnă a ne birui pe noi

înșine de mândrie, patimi și nevolnicie
duhovnicească. Postul este jertfă, mica
noastră jertfă, pe care o aducem lui
Dumnezeu ca răspuns pentru Jertfa Sa
mare pentru mântuirea noastră. Este un
act de înfrângere a egoismului, de biruință,
înfrânare și stăpânire asupra pornirilor
rele ce izvorăsc de atâtea ori din firea
noastră rănită de păcate.

În textul evanghelic de astăzi mai ve-
dem că, după ce le-a explicat înțelesul
duhovnicesc al postului, Domnul Iisus
i-a îndemnat pe Apostoli să iubească mai
mult comorile sufletești, ca daruri
duhovnicești ale vieții veșnice, decât
averile materiale trecătoare: „Nu vă
adunați comori pe pământ, unde molia și
rugina le strică și unde furii le sapă și le
fură. Ci adunați-vă comori în cer, unde
nici molia, nici rugina nu le strică, unde
furii nu le sapă și nu le fură. Căci unde
este comoara ta, acolo va fi și inima ta”
(Matei 6, 19-21). Înțelegem din aceasta că
comoara din cer depinde exclusiv de felul
cum gestionăm comoara de fapte bune
aici, pe pământ. Extenuanta grijă pentru
cele materiale (necesare, fără îndoială,
într-o lume astfel construită) are, în plan
spiritual, efectul unui obstacol în calea
mântuirii sufletelor noastre. Sfântul
Maxim Mărturisitorul spune că „minte,

despărțindu-se de Dumnezeu și lipindu-se de cele materiale, sau se face dobitocească, ca una ce a devenit iubitoare de plăcere, sau sălbatică, războindu-se cu cei din jur pentru acestea” (Filocalia, II, p. 66). Dorind să arate cât de nefolositor îi este omului să iubească plăcerile, lumea și pe „toate ale ei”, Fericitul Augustin scrie: „Fiecare este așa cum este iubirea. Iubești pământul? Vei fi pământ. Îl iubești pe Dumnezeu? Să ascultăm ce zice

Scriptura: «Eu am zis, dumnezei sunteți voi și toți fiii ai Celui Preaînalt» (Psalmul 81, 6)”.

Așadar, ar fi extraordinar dacă am reuși să părăsim starea de păcat, ignorând și îndepărtând de la noi plăcerile lumești, și să revenim, având o viață virtuoaasă, la starea interioară compatibilă cu Raiul. Această întoarcere la „frumusețea cea dintâi” o putem realiza doar printr-o schimbare lăuntrică radicală, valorificând

maximal timpul sfânt și prețios al Postului ce ne stă înaintea. Să începem a posti cu aceste patru gânduri: al iertării, al discreției duhovnicești, al iubirii și al milostivirii, ele fiindu-ne leac pentru tămăduirea noastră sufletească și cale pentru dobândirea comorilor celor nepieritoare în Împărăția cea cerească. Drumul nu va fi ușor, dar Învierea ne va găsi, cu siguranță, altfel. ❀

Diac. Marinela Laurențiu Marcu

SĂ FACEM RUGĂCIUNE PENTRU ÎNTREAGA LUME

epoca complicată în care trăim, pentru că lumea se îndreaptă spre zăpăceală, nebulie și impas.

Dumnezeu ne-a chemat să facem rugăciune pentru lume, care are atâtea probleme. Unii sărmani nu apucă să-și facă nici măcar o cruce. Dacă noi, monahii, nu facem rugăciune, cine va face? Militarul în vreme de război este în stare de alarmă, gata încălzit. În aceeași situație trebuie să fie și monahul. Ah, Macabeu aș fi ajuns de aș fi făcut așa! Aș fi fugit în munți ca să mă rog mereu pentru lume.

Trebuie să ajutăm toată lumea cu rugăciunea, ca să nu facă diavolul orice vrea. Diavolul a dobândit drepturi. Iar aceasta nu pentru că îl lasă Dumnezeu, ci pentru că El nu vrea să silească libertatea nimănui. De aceea noi să ajutăm cu rugăciunea. Când pe cineva îl doare pentru starea ce domnește azi în lume și se roagă, atunci oamenii sunt ajutați fără să fie silită libertatea voinței lor.

Părinte, mulți se neliniștesc. Ce va fi cu problema aceasta, ce va fi cu cealaltă?

Ascultă! Acum Dumnezeu chiar dacă ar vrea să ne lase, nu poate.

La ce vă referiți?

Iată, atunci când părinții aduc un copil pe lume, cu cât se nevoiesc să-l crească, cu atât îl iubesc mai mult și îi doare pentru el. Tot astfel și Dumnezeu, ne-a adus în lume, S-a

nevoit într-un fel, ne-a crescut și S-a ostenit să ne facă ceea ce suntem. Acum chiar dacă ar să vrea să ne lase, nu poate pentru că Îl doare pentru noi. Numai noi să avem puțină mărime de suflet. Dacă avem puțină mărime de suflet, nu vom pierde Raiul.

Părinte, ați spus că Bunul Dumnezeu nu ne va lăsa...

Da, Dumnezeu nu ne lasă niciodată. Noi îl lășăm. Atunci când omul nu trăiește duhovnicește, nu i se cuvine ajutorul dumnezeiesc. Dar când trăiește duhovnicește și este aproape de Dumnezeu, i se cuvine. Atunci, chiar dacă s-ar întâmpla ceva și ar muri, el este pregătit pentru cealaltă viață, așadar este în câștig atât în viața aceasta, cât și în cealaltă.

Ajutorul lui Dumnezeu nu poate fi împiedicat nici de oameni, nici de diavoli pentru a ajunge la noi. Nimic nu este greu, nici pentru Dumnezeu, nici pentru un Sfânt. Numai noi, prin puțină noastră credință, împiedicăm marile puteri dumnezeiești să se apropie și să ne ajute. Și deși există o atât de mare putere lângă noi, fiindcă există în lăuntru nostru elementul uman într-o mare măsură, noi nu îl putem înțelege pe cel dumnezeiesc, care depășește toate puterile omenești ale întregii lumi, pentru că puterile dumnezeiești sunt atotputernice. **(Cuviosul Paisie Aghioritul, Cuvinte duhovnicești)** ❀

Nu uitați că trecem prin vremuri grele și de aceea este trebuință de multă rugăciune. Să vă gândiți la marea nevoie pe care o are lumea astăzi și la marea pretenție pe care Dumnezeu o are de la noi pentru rugăciune.

Să vă rugați pentru situația generală cu totul ieșită din comun a întregii lumi, ca să se milostivească Hristos de fapăturile Sale, pentru că merg spre catastrofă. Să intervină dumnezeiește în

Sărindar – pomenirea celor adormiți

Sărindarul este rânduiala de pomenire a morților sau a viilor la patruzeci de Sfinte Liturghii succesive. În limba greacă „sărindar” înseamnă patruzeci (σαραντάρι).

Preotul pomeneste sărindarele la 40 de Proscomidii săvârșite la Sfânta Liturghie, scoțând pe Sfântul Disc miride (părțicele din prescurile aduse la altar) pentru vii sau adormiți, după cum este întocmit pomelnicul.

Sărindarul este de două feluri: sărindarul de obște și sărindarul individual.

Sărindarul individual este dat de creștini din proprie inițiativă, fie pentru pomenirea unor adormiți, fie pentru vii, pentru a cere

de la Dumnezeu iertare și dezlegare de păcate.

Sărindarul de obște se săvârșește de către preot timp de 40 de Liturghii neîntrerupt în cinstea unui eveniment cum ar fi: sfințirea bisericii, hirotonie etc. Pe pomelnic este scris atunci numele celor care au contribuit la facerea bisericii, fântâni etc.

Sărindarele se pot da în principiu oricând, dar mai ales în perioadele liturgice mai importante, ca de exemplu la începutul Postului Mare sau oricând Sfânta Liturghie se săvârșește mai des sau zilnic.

Sărindarele pentru cei morți sunt pomenite în posturi la Sfânta Liturghie și la

slujba litiei zilnic pentru cei adormiți. În toate sâmbetele Postului Mare Biserica face pomenire specială pentru cei adormiți săvârșind slujba Liturghiei și a Parastasului.

Credinciosul aduce la biserică la începutul Postului Mare un pomelnic cu numele celor adormiți, însoțit de ofrande: prescuri, vin, untdelemn pentru candelă, lumânări și tămâie, precum și grâu, zahăr, mirodenii și alte lucruri necesare pregătirii colivelor. Dezlegarea sărindarelor se face în ziua în care se împlinesc cele 40 de zile de pomenire, în Postul Mare dezlegarea sărindarelor se face în Sâmbăta Floriilor. ❀

POSTUL MARE, URCUȘ SPRE ÎNVIERE

La sfârșitul Pavecerniței Mari din seara acestei duminici, preotul vine în fața adunării credincioșilor, cerându-și cuvenita iertare. Se obișnuiește ca acum, la începutul postului, fiecare credincios să treacă prin fața preotului, după slujba Pavecerniței, închinându-se și sărutându-i mâna dreaptă, în semn de împăcare. Preotul se închină și el de fiecare dată. Apoi credincioșii își cer iertare unii altora. În acest timp se cântă irmoasele Canonului Paștilor, arătându-se încă de acum, de la începutul postului, faptul că finalitatea sa stă în gustarea bucuriei Paștilor sau a Învierii.

Originea acestei rânduieli a iertării se găsește în Palestina unde, după mărturiile Sfântului Sofronie al Ierusalimului, la începutul Postului Mare monahii se adunau în biserică pentru a primi iertarea și binecuvântarea starețului lor și a se împăca unii cu alții, îmbrățișându-se înainte de a pleca singuri în deșert până la Duminica Stălpărilor sau a Floriilor.

Cum se ține Postul Paștelui?

În postul Mare: nu se mănâncă produse animale (carne, lactate, ouă, pește), ulei și vin. Dezlegare la pește avem: pe 25 martie, de Bunavestire și în Duminica Floriilor. Dezlegare la ulei și vin: sâmbăta și duminica și pe 9 martie - Sf. 40 de Mc. din Sevastia. De luni până vineri se mănâncă o singură dată în zi, de obicei seara după Vecernie sau după Liturgia Darurilor mai înainte sfințite, legume și fructe, gătite fără ulei, iar sâmbăta și duminica se mănâncă de două ori bucate gătite cu ulei și se poate bea puțin vin.

În prima și ultima săptămână a postului, postirea este mai aspră. În primele 5 zile de post numai două mese sunt permise, una miercuri și alta vineri, în ambele cazuri după Liturgia Darurilor mai înainte sfințite. În celelalte 3 zile, cei ce au putere sunt încurajați să păstreze un post absolut; cei pentru care acest lucru nu este posibil, pot mânca marți și joi (dar nu luni, dacă se poate), seara după Vecernie: pâine, apă, ceai sau sucuri de fructe, eventual fructe sau semințe, dar nu mâncare gătită.

Această postire aspră este accesibilă în mănăstiri dar și celor mai râvnitori și plini de dragoste creștini. Cei mai mulți însă, din diverse motive – sănătate, profesie, problemele familiale și mai ales propria neputință – nu pot să facă față unei asemenea asprimi. De aceea, în înțelepciunea sa, Biserica a exceptat de la postirea copiii și bolnavii. Apoi, discernământul și dreapta socoteală caracterizează viața bunilor creștini, care vor adapta rigorile postului cu necesitățile,

Postul cel Mare începe odată cu Vecernia împreună cu Pavecernița din seara Duminicii Izgonirii lui Adam din Rai. După săvârșirea acestor două slujbe, începe deplina postire de bucate împletită cu postirea cea duhovnicească.

Slujba Vecerniei din seara acestei duminici îmbracă la început o formă luminoasă, de praznic, pentru ca în partea a doua a ei să ia înfățișarea unei „tristeți strălucitoare”, care va fi de fapt întreaga atmosferă din Postul cel Mare.

sănătatea și puterea fiecăruia. Dreapta socoteală ține și de a ne hrăni cu bucate sănătoase, gătite corect și care neapărat să nu negligeze afecțiunile pe care le avem.

Ceea ce contează este să punem început bun postului, să ne hotărâm să ținem TOT POSTUL, nu să ne facem reguli proprii privind postirea – trei zile, o săptămână la început și la sfârșit sau miercurile și vinerile de peste săptămână – ci să postim cum putem noi mai bine, orice problemă avem în acest sens să o mărturisim imediat duhovnicului și acesta ne va da sfatul cel mai înțelept.

Și dacă totuși ne este imposibil să ținem postul sau dacă el este unul foarte lejer - după slăbiciunile noastre - putem să înmulțim rugăciunea, participarea la slujbele bisericii, citirea Sfintei Scripturi și cărților duhovnicești, să ne îngrijim de mărturisirea păcatelor și să facem fapte de milostenie. Dar mai ales să ne depărtăm de orice obicei sau locuri care nu ne aduc folos duhovnicesc (petreceri, TV, internet etc.), să căutăm despățimirea noastră sub orice formă, lucrând permanent la cultivarea virtuților creștine.

Rânduieli și slujbe în Postul Mare

Zile aliturgice (în care nu se săvârșește Sfânta Liturghie): luni și marți la începutul Postului Mare, Vinerea Mare.

În acest post se slujesc toate cele trei liturghii ortodoxe: de luni până vineri, din săptămâna a doua, Liturgia Darurilor mai înainte sfințite; sâmbăta - Liturgia Sf. Ioan Gură de Aur; în primele cinci duminici din Post și în Joia Mare, Liturgia Sf. Vasile cel Mare. În duminica Floriilor

- Liturgia Sf. Ioan Gură de Aur.

Așa numita „Liturghie a darurilor mai înainte sfințite”, pusă sub numele Sf. Grigore Dialogul, nu este de fapt o Liturghie, deoarece în cadrul ei nu se aduce Sfânta Jertfă și nu se sfințesc darurile. Ea este un ritual solemn de împărtășire cu Sfintele Taine sfințite la una din Liturghiile propriu-zise.

De luni până joi, în prima săptămână, la Slujba Pavecerniței se citește Canonul cel Mare, al Sf. Andrei Criteanul. În săptămâna a cincea și a șaptea (sau a Patimilor) din Postul Paștelui au loc Deniile: în săptămâna a cincea, miercuri - Canonul cel Mare al Sf. Andrei Criteanul integral, iar vineri - Acatistul Bunei Vestiri. Deniile din săptămâna ultimă a Postului sau Săptămâna Patimilor se săvârșesc în biserică începând cu seara Floriilor până vineri seara inclusiv; cele mai importante sunt cele de joi și vineri seara, cunoscute și sub denumirile de Denia mică (cu citirea celor 12 Evanghelii) și Denia mare (Cântarea Prohodului). În întregul Post se înmulțesc citirile din Sfânta Scriptură, iar cântările sunt sobre și triste.

De azi punem început bun urcușului duhovnicesc

În această seară ne cerem iertare unii de la alții, punem smerenia și dragostea la temelie Sfântului Post și intrăm în acea perioadă a anului liturgic care este cea mai frumoasă, mai bogată și mai plină de făgăduința mântuirii: perioada pregătitoare pentru primirea Darului Învierii. Slujbe, cântări, rânduieli deosebite, dar mai ales post, înfrânare și rugăciune. ❀

CANONUL CEL MARE AL SFÂNTULUI ANDREI CRITEANUL

Despre Sfântul Andrei Criteanul, autorul acestui canon, știm că s-a născut la Damasc, în jurul anului 660, într-o familie creștină care i-a dat o educație aleasă.

Viața Sfântului Andrei Criteanul

Devine monah în „Frăția Sfântului Mormânt” – Ierusalim și secretar al patriarhului de Ierusalim. În această calitate ajunge în 685 la Constantinopol, unde semnează actele Sinodului VI Ecumenic. Rămâne la Constantinopol și i se încredințează conducerea unei importante opere social-filantropice, în special a unui orfelinat și a unei case pentru bătrâni. În anul 692 este ales episcop de Gortina, Creta, de aici numele de „Cretanul” sau „Criteanul”. A fost un mare episcop misionar, a construit biserici, a înființat mănăstiri, a dezvoltat lucrarea filantropică a Bisericii, s-a ocupat de educația tineretului din eparhia sa, a fost un bun predicator și a compus o mulțime de imne liturgice. Este considerat cel dintâi autor de canoane liturgice. A trecut la Domnul în anul 740.

Când au apărut canoanele?

Canoanele liturgice au apărut la sfârșitul secolului al VII-lea și începutul secolului al VIII-lea, înlocuind, în mare măsură, imnele liturgice numite Condac. Canoanele, care au fost compuse la început de creștini sirieni elinizati din Palestina, sunt mai sobre din punct de vedere muzical și au un conținut teologic mai accentuat.

Alcătuirea Canonului cel Mare

Canonul liturgic are nouă cântări, formate din multe stihiri scurte, la care se intercalau la început nouă cântări biblice folosite în viața liturgică răsăriteană.

La Canonul Mare al Sfântului Andrei Criteanul au fost adăugate în timp câteva canoane mai mici, compuse de Sfântul Teodor Studitul († 826) și Iosif de Sicilia († 886). Iar în secolele XI-XII, un canon de două stihiri a fost adăugat în cinstea Sfintei Cuvioase Maria Egipteanca, căci duminica a V-a din Postul Sfintelor Paști a fost închinată ei. Apoi a fost adăugată o stihiră de cerere către Sfântul Andrei Criteanul însuși.

Ce este Canonul cel Mare?

Acest canon este meditație biblică și rugăciune de pocăință, dar și dialog al omului păcătos cu propria sa conștiință, luminată de citirea Sfintei Scripturi. Omul care se pocăiește plânge, având în inimă smerenia vameșului și în minte cugetarea la întoarcerea fiului risipitor și înfricoșătoarea judecată, despre care ne

Este un canon de pocăință
ce se cântă în prima și a cincea
săptămână din Postul Mare.
Fiind un lung imn liturgic,
cu peste 250 stihiri, este alcătuit
din 9 cântări bogate, în care
apare des invocația:
„Miluiește-mă, Dumnezeule,
miluiește-mă!”, ce ne amintește
de rugăciunea vameșului
din prima duminică a Triodului.

vorbesc Evangheliile primelor trei duminici ale Triodului. În privința conținutului, Canonul Mare împletește marile teme biblice: Adam și Eva, Raiul și căderea în păcat, Noe și Potopul, David, pământul făgăduinței, Hristos și Biserica ș.a., cu mărturisirea păcatului și pocăința. Dar păcatul nu este al unui singur om, ci al întregii firi omenești căzute, de la Adam și Eva. Canonul cel Mare se cântă în Biserică în perioada de pocăință a Postului Mare pentru a ne arăta că oamenii au nevoie de pocăință și de iertare a păcatelor pentru a ajunge la mântuire.

Pocăința a ridicat din păcat și patimi mari păcătoși, care au devenit dascăli ai pocăinței pentru întreaga Biserică, și rugători pentru cei ce se luptă cu păcatul. Cuvioasa Maria Egipteanca este invocată în Canonul cel Mare în stihul: „Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii!”. Iar mai târziu, Biserica a adăugat în Canonul cel Mare și rugăciunea adresată chiar Sfântului Andrei Criteanul: „Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii!”

Lacrimi de întristare și lacrimi de bucurie

Dar semnul pocăinței profunde este plânsul sau lacrimile căinței. Lacrimile sunt un dar de la Dumnezeu, iar cele de

pocăință sunt numite „întristarea cea după Dumnezeu”, după cum mărturisesc Sfinții Părinți. Căci Sfântul Ioan Damaschinul ne arată că nu orice plâns aduce fericire, nu orice tânguire și lamentare este o virtute, ci plânsul pentru păcate, numai acela aduce mângâiere. El face distincția între plânsul egoist, din orgoliu și plânsul adevărat. Acesta din urmă este regretul sau căința pentru păcatele pe care le-am făcut, pentru timpul pierdut, energiile sufletești și trupești pe care le-am cheltuit în zadar, fără sens duhovnicesc și fără nici un folos pentru alții.

Spovedania aduce împăcarea omului cu Dumnezeu, iar lacrimile ce-i urmează aduc sufletului pace. Lacrimile nu sunt un scop în sine, ci semnul căinței profunde, al bucuriei iertării și refacerii comuniunii cu Dumnezeu, dăătorul de bucurie.

Cântările bisericii noastre sunt compuse mai ales de călugări care au plâns o viață întreagă și s-au învrednicit de lacrimile pocăinței și de lacrimile bucuriei, aceste cântări aducând pace și bucurie în inimi. Ele nu urmează ritmul naturii împătimită de plăceri, ci urmează ritmul metaniilor, acela al pocăinței. O astfel de muzică ne ajută la susținerea rugăciunii de pocăință. ❀

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 26 FEBRUARIE - 5 MARTIE 2023

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 26.02	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica Izgonirii lui Adam din Rai (a Lăsatului sec de brânză) Utrenia, Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Vecernia iertării
Luni 27.02	18 ⁰⁰ -20 ³⁰	Slujba Pavcerniței cu Canonul cel Mare; Zi aliturgică. Începutul Postului Mare
Martți 28.02	18 ⁰⁰ -20 ³⁰	Slujba Pavcerniței cu Canonul cel Mare; Zi aliturgică.
Miercuri 1.03	07 ³⁰ -09 ³⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite
	18 ⁰⁰ -20 ³⁰	Slujba Pavcerniței cu Canonul cel Mare
Joi 2.03	18 ⁰⁰ -20 ³⁰	Slujba Pavcerniței cu Canonul cel Mare
Vineri 3.03	07 ³⁰ -09 ³⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Slujba Pavcerniței, Acatist
Sâmbătă 4.03	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți; Citirea Săriindarelor (Sâmbăta Sf. Mare Mc. Teodor Tiron)
Duminică 5.03	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica I din Post (a Ortodoxiei) - Utrenia, Sfânta Liturghie